

Odesszai turisták Szegeden

Harmencöt tagú turistacsoport érkezett március 13-án Odesszából Magyarországra, hogy itt töltsön el két hetet. Budapestről szombaton, március 16-án jöttek Szegedre testvérvárosunk küldöttel. Vasárnap ismerkedtek Szegeddel, megtekintették a Belvárost és az épülő új városrészeket.

Hétfőn a Magyar-Szovjet Baráti Társaság vendégeként látogatást tett a turistacsoport a város több üzemében is. Dél előtt a szegedi és a járási termelőszövetkezetek építési közös vállalkozásának székházában, az ottani dolgozókkal volt baráti találkozásuk. Délután ellátogattak a Minőségi Cipőgyár Római körüli üzemébe és a MÁV szegedi igazgatóságára.

A csoport vezetőjét, Jersova Tamara *Leonyidovna* — aki az odesszai kerület tenger melléki pártbizottságának első titkára — hétfőn délelőtt elvtársi beszélgetésen fogadta *Perjési* László, az MSZMP Szeged városi bizottságának első titkára, a pártbizottság és a városi tanács néhány vezetőjének társaságában.

Odesszai vendégeink ma reggel utaznak tovább Pécsre, majd útbajérik Kaposvárt, Siófokot, Székesfehérvárt, Dunaujvárost és Budapestre március 26-án indulnak vissza hazájukba.

Újdonság a szaktanácsadásban

A mezőgazdasági és élelmiszerügyi miniszter — az érdekeltektől miniszteriumokkal, országos szervezetekkel egyetértésben — rendeletet adott ki a szervezett mezőgazdasági szaktanácsadás szabályozására. A szaktanácsadó hálózatba a kijelölt, valamint a felvételre önként jelentkező intézetek, intézmények, vállalatok, gazdaságok, szövetségek, szövetkezetek stb. tartoznak. A szaktanácsadó szervek egyes feladatokat megoldására egymással megállapodást köthetnek. A szaktanácsadást bármely állami, szövetkezeti, vállalati vagy társadalmi szerv megrendelheti írásos szerződés alapján. A szaktanácsadási tevékenység díjában — ha arra hatóságai ármegállapítás nincs — a felek szabadon állapodhatnak meg.

A prágai „Nemzeti” Pesten

Hétfőn Budapestre érkezett a Prágai Nemzeti Színház 125 tagú prózai együttese, hogy viszonozza a Budapesti Nemzeti Színház tavalyi nagysikerű vendégjátékát. A Prágai Nemzeti Színház társulata kedden este a *Capek-fivérek A rovarok élete*, szerdán pedig Garcia Lorca *Bernarda háza* című drámáját viszik színre.

Zenedélután a Ságváriban

A Szegedi József Attila iskoláinak zenedélutánját. Hat kórus, együttes, illetve zenekar lépett színre: egyetemi kamarakórus és kamarazenekar, a Ságvári gimnázium vegyeskara, kisegyettese és zenekara, és a Ságvári gyakorló általános gyermekkara.

A rendezők többségében kamarakórusokat szerepeltettek. Ez bizonyos vonatkozásban erény, hiszen a megszűnt egyetemi énekhar helyébe Szécsi Józsefnek sikerült egy számban kicsiny, de szorgalomban lelkes és „nagy” kamarakórust és zenekart szerveznie. A praeklasszikusok és klasszikusok műveinek bemutatását népdalfeldolgozások és tömegdalok követték. A szólóénekesek közül Juray Miklóst jutalmazta lelkes taps. Kiss Mária hosszan és melegen ünnepelte a hálás közönség az általános iskolai énekhar számainak betanításáért és a számok előadásáért. A gyermekkórus vezetőjét méltán illeti meg a dicsőítés, a kórust a biztonság, a tiszta, szép szövegmondás, pontos kivitelezés jellemezte.

Az egyetemi kamarakórust, zenekart, s a gimnázium együttesét Szécsi József vezényelte.

Néhány napja új folyóirattal találkozunk az olvasók az újságstandokon. A folyóirat címe: *Fáklya*. De, ha a címlapot alaposabban megnézzük, felfedezzük, hogy ez a mutatós, tartalmas újság már a 12. évfolyamában jár, hiszen a *Szovjet-Magyar Baráti Társaság* havonta kétszer, *Szovjet Híradó* névvel megjelent lapjáról van szó, amely márciustól kezdve új címmel, bővült oldalterjedéssel és számos belső oldalon többszín-nyomással jelent meg.

Már az új néven megjelent lap első száma figyelemreméltó szerkesztői törekvéseket mutat: sokszínűen, olvasmányosan bemutatni a szovjet ember életét, a szovjet kultúra és tudomány vívmányait, szólni azokról az eseményekről, amelyek a magyar-szovjet barátsággal kapcsolatosak, egyszóval: még eredményesebben szolgálni egy nagy ügyet.

A volt *Szovjet Híradó* törzsközségi olvasói és előfizetői is örömmel fogadták a címében, külsejében és tartalmában is megújult folyóiratot, amely ezzel a szerkesztői törekvéssel bizonyára sok-sok újabb baráttal is gyarapítja olvasói táborát.

Képernyő

Orion — havi ötvenért

Hálátlan alfa-parancsot kaptam felettesselimlől tegnap délelőtt, mármint hogy hallassam szavam a televízióban szombat este befejeződött Orion-sorozat ügyében. Azért hálátlant, mert mi is sokat vitatkoztunk az elektromágneses erőterekről, Krómáról, meg a varangyokról, folyamatosan, ahogy hét éjszakán át képernyőről beléjük programozták, s építésükre szolgáló vitáinkon mondhatni a legkülönbözőbb kijelentésekkel labdázunk. Az általános vélemény két szélsőséges póluson tisztázódott: az egyik csupán technikai kuriózitást, merész fantáziával jövőbe álmódott műszaki tökéletességet, amolyan „legatomabb” kort mutatkozott hajlandónak vitára bocsátani, a másik viszont a filmet, mint műfajt kérte számon, a történetet, az emberek cselekedeteinek tartalmát, célját, jellemzését, a kalandfilm kellekeivel való sáfárkodást.

Hogy meglehetősen tanácsalantul fogom a ceruzát, annak valós magyarázata: hiányzik a tapasztalat, a konkurrencia. Ilyen filmsorozatot jómagam először láttam (állítólag a belgrádi televízióban jobbat is vetítettek), s noha meggyőződésem, sokkal színesebben, értékebben is lehet jövedőlni az emberiség elkövetkező évezreideiből, mégis valahogy úgy figyeltem az egész adást, mint aki először utazik külföldre, s legmaradandóbb élménye a határátkelés. Buzogva tenyésznek az első kézből kapott látványelemek, pedig valahol mint-

ha ismerősek lennének. Nőuralom a Krómán — irodalmi előképe Lysistrate, kilövőállomás a tenger mélyén — Némó kapitány mesebeli kagyló-romantikája, aztán sorakoznak a szorongást keltő, cseppet sem vicces képzetársítások is: az antiföldről az atombomba jut eszembe, az overkillről talán a német csodafegyver legendája, ami illúzióval fenyegette a háború végét óhajító emberiséget, a különleges szolgálat úgy látszik végérvényesen bizalmatlanságot ígért a Földnek, a varangyok kötelekreplése pedig ma is szomorú aktualitást igazol.

Persze az előjelék egészen más irányúak. Az emberiség egyetlen közösséggé válik — tehát — feltétlenül túléli az atomháború veszélyét —, s bár elhangzanak agresszív szövegtervek, a hős — McLane őrnagy meg bátor társai az igaz emberiség szellemében tevékenykednek. Szempontjuk kizárólag a jó öreg Föld védelme, s csak igazságos háborút viselnek.

Rolf Honold és W. G. Larsen fantáziája azonban korántsem következetes. Elmondják nekem, hogy ükunokáim ükiadékaik egyetlen közösségben élnek majd, s nem mutatnak belőlük szinte senkit. Erezyén magam meglehetősen átlagembernek, felettebb kíváncsi lettem volna, mit csinálnak, akik se nem pilóták, se nem vezetők, hanem eltartják azokat, tehát átlagemberek. Vajon ők is tengerfenéken élnek, vagy valahol a sztratoszférában vadászák az energiát? Mert energiára alapos szükség lehet, hiszen hiperürsebesség plusz véstartalék az Orion sem tarthat kimeríthetetlen készletet, az űrhajósok ruháját is összeférelék, az illegető-billegető táncokat is kitalálja majd valaki. Persze maximális igényeket támasztani egy fantáziaötlettel szemben — butaság. Elvégre az utópikus szocializmus sem a részleteken bukott meg, hanem a társadalom „éretlenségén”. Aprólékoskodni ráérünk még az előttünk tángoló évezredekben. De hát a formációt, amiben állampolgári, vagy emberiségpolgári köteleseinket álljuk, jogainkat gyakoroljuk — már nem haszontalan találgatni. A technikai feltételeket úgyis szervirozza az idő — s ezt megtötni egyelőre hagyjuk a szakemberekre. Más kérdés megint, hogy a tévé-előfizetőket sem árt elszórakoztatni havi ötvenért...

Nikolényi István

Két jegy a délutáni előadásra

A bűnügyi film divatos műfaja a rikító színű paródia, a karikatúra, amelyet szélsőséges eszközei és megoldásai miatt egy pillanatra sem szabad komolyan venni. Viccel és bolondozik mindennel, a bűnösleddel éppúgy, mint a bűnös üldözöttével. Ez a Gerbert Rappaport rendezte szovjet krimi műfaj szolidabb, tehát hagyományosabb hangvételével dolgozik, s az első perctől az utolsóig komolyan kell venni. Hogy úgy mondjuk, a *Két jegy a délutáni előadásra: realista krimi*.

Van ugyan a filmben néhány olyan túlzásnak tűnő direkt utalás az egyébként nem helytelen nevelési szándékokra, amelyek egyrészt nyugodtan elmaradhattak volna, mert maga a történet ezeket a hatásokat magában hordozza, másrészt éppen direkt irányuk miatt tulajdonképpen ellentétben állnak a film stílusával. Erre a stílusra ugyanis egyáltalán nem a szájbarágás jellemző, hanem bizonyos elegáns, nagyvonalú fölény, amely a rendezésen kívül mindenekelőtt az operatőr Dmitrij Meszihjev — munkájára jellemző, aki rendkívül tudatossággal használta fel a szélesvásznú film nyújtotta lehetőségeket. Osztályzatunk tehát ezért is jó: négyes.

Nálunk még jórészt ismeretlen színészek közül kiemeljük Alekszandr Zbrujev (fiatal nyomozó) és Nyikita Podgornij (tudományos kutató) őszinte játékát.

Ó. L.

Szeretem a különleges, extra dolgokat. Ételen, italban és még sok minden másban. Valósággal vadászom rájuk: ez a hobbym.

Nagyon megörültem hát a minap, amikor az Anna-kúti Csemege kirakatában gúla alakú, különlegesen elegáns formájú italosüvegeket vettem észre. A fölfelé karcsún elvkonyodó palack különlegessége, mely számomra szinte a maggasba törő emberi akaratot szimbolizálta, nagyon megtetszett, s anélkül, hogy alaposabban megnéz-

Reklám

tem volna az üvegek feliratait, a vadra bukkánó vadász izgatottságával léptem az üzletbe.

Mondtam, hogy abból a szép üvegű italból kérek.

— Igenis, egy Boszorkánytej — hallottam az eladótól.

Mindig későn kapcsolok. Az eladó már elem tette a karcsú, maggasba törő palackot, amikor rájöttem, hogy tulajdonképpen mit is hal-

ebben az esetben ez hogyan történik?

Már láttam is a Balatonboglári Állami Gazdaság környékén — tőlük való ez az ital — sóprűnyélen röpködő és az említett technológiai folyamat lebonyolítására váró boszorkányokat, akik — gyerekkoromban elég sok mesét hallottam, tudom — mind nagyon gonosz, de főképpen nagyon csúnya és nagyon öreg.

Szeretem a különleges dolgokat. De ettől elborzadtam. Nem akarok Boszorkánytejet inni!

Ókrós László

Új szobrok

Tar István Tisza című szobra után hamarosan újabb szobrokkal gazdagodik Szeged. Már a helyére került — s most nyeri el végső formáját — Engels József *Az élet fája* című alkotása az első kerületi tanács központi házasságkötő termében, s ugyancsak ezekben a napokban állítják fel a Tisza-parti gimnázium új díszét: Somogyi József Kosuth-díjas szobrászművész *Ozek* című munkáját is.

Hamarosan pirogránit fal felület-díszítést kap az ortovtudományi egyetem most épülő kollégiuma: a négy pályázó már javában dolgozik tervein.

A legtöbb újdonság a Dóm téri Pantheonba kerül. Itt állítják majd fel Vigh Tamás *Kodály*-szobrát, Mézáros Dezső *Ady*-mellképét, Mikus Sándor *Derkovits*-bronzportróját, Pátzay Pál, Katona Józsefről mintázott alkotását, valamint Borsos Miklós kettős emléktábláját, amelynek kőlapon nyugvó bronzdomborműve *Riesz* Frigyesnek és *Haár* Alfrédnek, a két kiváló szegedi matematikusnak állít emléket. *Schaár* Erzsébet most készülő Móra-portréja a József Attila Tudományegyetem Móra kollégiumának falára kerül.

Verekezés az építkezésen

A Bokor utcai építkezésről kézzelírásal az oldalában szállították klinikára Sándor László 18 éves segédmunkást, Szeged, József Attila sugárút 16. szám alatti lakost.

Aznap délután fél 5 óra tájban Bezsinar György 58 éves, a Csongrád megyei Építőipari Vállalat művezető-helyettese, Szeged, Bathányi utca 4. szám alatti lakos arra figyelmeztette Sándor Lászlót, hogy fejelemzetten végezze munkáját. A fiatalember ugyanis han-

gosan szidalmazta egyik munkatársát, s eközben télenkedett, nem dolgozott. A művezető-helyettes figyelmeztetésére a fiatalember pofonnal válaszolt, majd a nálánál sokkal idősebb embert hasba rúgta, aki a földre esett.

A súlyos támadásra Bezsinar zsebkést rántott és megpróbálta a továbbra is hangoskodó Sándor Lászlót, aki a szűzút után is megütötte Gilicz Ferenc nevű munkatársát. Az ügyben a rendőrség tovább folytatja a vizsgálatot.

KEDD, 1968. MÁRCIUS 19.

DEL-MAGYARORSZÁG 5